

ZNOVU A LÉPE

*Hlínou až na žulu plus slovem až do ticha rovná se tichu
v žule a slovu v hlíně. Jasná matematika hádky
umanutých. Nic k breku.*

Vždy to končí stejně: dva krásní, voňaví a hebcí na
dotek, oba vyprání v aviváži vzteku šacují kapsy
u kalhot a hledají zpáteční jízdenku, pendlují často
tam a sem.

Vracejí se nezatížení, nalehko jak odpadlé stroupky
po ranách zhojených časem.